

De Ster

ZONNIGE JEUGD.

(Zie blz. 237 en bijlage)

Augustus 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 8

INHOUD :

	Blz.
Algemene Broederschap zal de wereld redden, door John A Widtsoe	227
De eigenschappen van God, door John P. Lillywhite	231
Een wens ging in vervulling, door Homer M. Jensen	235
Geef het nimmer op, door Emilie C. P. Jordan	238
Wilford Woodruff's eerste zending	240
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	242
De jeugd spreekt, door Diana Miller	246
Open vensters, door Blanche Stockdale Burr	249
Aankomst en Vertrek	252
Gebeurtenissen in de Zending	255
Vreest niet, door Annie de Hoog-Nooy	256
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	1-4

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Algemene Broederschap zal de wereld redden.

Een rede, uitgesproken door Apostel John. A. Widtsoe van de Raad van Twaalven, tijdens de in April j.l. gehouden conferentie te Salt Lake City, Amerika.

Mijn geliefde Broeders
en Zusters.

Gedurende deze conferentie hebben wij veel gesproken over Jezus Christus en Zijn opstanding. Jezus Christus is de centrale figuur van het Evangelie. Zijn opstanding is een onafscheidelijk deel van des Vaders plan voor de eeuwige vooruitgang van de mens.

Wij kunnen nimmer te veel over Christus en Zijn arbeid zeggen. Het is altijd verfrissend het oude, oude verhaal te horen en de woorden van Jezus te lezen en te herlezen. Het is een vreugde dit oude, heilige verslag te lezen. Het is het belangrijkste verhaal, dat op de gehele wereld te vinden is, want het is de kinderen der mensen tot een zegen.

De opstanding is een onomstotelijke waarheid, geen zinsbegoocheling. Naar mate de moderne wetenschap zich uitbreidt en de mensen geleerd hebben de mysteries beter te begrijpen, schijnt volgens mij de opstanding logisch, redelijk en noodzakelijk. Er zijn heden niet veel ernstig denkende mensen, die twijfelen aan de mogelijkheid van een opstanding. Tallozen weten, de hemel zij gedankt, dat Christus opstond uit het graf en toch zijn er, die onze hulp en ons onderrecht nodig hebben.

Hoewel deze kennis ons allen troost biedt, heerst er in de harten van de moderne mensen veel vrees en onrust. Voor zover ik mij herinneren kan is er gedurende mijn leven geen tijd geweest, waarin mannen en vrouwen zo ongerust waren over de toekomst. De vrees voor de toekomst overheerst in hun hart. Vrees is het voornaamste en eerste werktuig van de duivel. Door deze vrees vernietigt hij de mensheid. De mens heeft geleerd de machten te ontketenen, die de grond onder onze voeten doen beven. Natuurlijk zijn de mensen bevreesd zonder de sterkende macht van het geloof. Soms zegt men dat de reactie van de uitoefening van een dergelijke macht de gehele mensheid in een oogwenk kan wegvagen. Dat is natuurlijk een ijdele droom, want dat zal niet gebeuren. Slechts wanneer de Heer zulks gebiedt zal het einde komen.

Doch de onzekerheid blijft. De mensen zijn ongelukkig. Sommigen zeggen, dat wij te veel weten, dat het beter voor ons zou zijn als wij niet zoveel wisten — dat als wij minder wisten, wij gelukkiger en beter zouden zijn. Ook dat is, zoals wij zeker weten, een verkeerde opvatting. God heeft gezegd, dat wij alle mogelijke kennis moeten vergaren. De bron der waarheid zal

nimmer opdrogen. De moeilijkheid ligt niet zozeer in het feit hoeveel kennis wij bezitten dan wel in de manier, waarop wij die kennis toepassen. Gebruiken wij haar op de juiste manier tot ons voordeel en in overeenstemming met Gods geboden? Een nuttig gebruik en het misbruiken van de goede dingen, die ons gegeven worden, ligt aan alles ten grondslag. Daarin ligt ons recht onze vrije wil te gebruiken.

Wij kunnen dus de leer, dat wij te veel kennis zouden bezitten, rustig terzijde schuiven. Wij moeten evenwel meester van ons zelf worden. Dat is de grondslag van het leven volgens het evangelie van de Heer Jezus Christus. Daarover is telkenmale gesproken. In de oudheid zeide men reeds, dat het overwinnen van een leger een grote, een zeer grote daad was, maar dat het nóg groter was zichzelf te overwinnen. Het is de plicht van de Heiligen der Laatste Dagen zichzelf te overwinnen. Zelfoverwinning is de grote wens van alle Heiligen der Laatste Dagen, die het Evangelie van de Here Jezus Christus verstaan. Onder deze kracht der zelfoverwinning wordt kennis voor de mens een kostbaar bezit. De Heer heeft ons overvloedige waarheid gegeven.

Ik vraag mij af of in de Schriften, ons door de Heer gegeven, niet een oplossing te vinden is voor de moeilijkheden, waaronder de wereld gebukt gaat.

In onze geschiedenis is een verhaal opgetekend, dat ons zeer dierbaar is. Ongeveer drie jaren na het ontvangen van zijn eerste grote visioen lag de Profeet Joseph Smith, toen een jongen van ongeveer achttien jaar, in zijn bed te peinzen over het leven

en zijn mysteries, zijn verwantschap tot God en zijn plichten ten opzichte van Hem, terwijl hij tevens zijn fouten betreurde.

Terwijl hij zo lag te peinzen verscheen hem een hemels, opgestaan wezen. Zijn naam was Moroni, een aan alle Heiligen der Laatste Dagen welbekende naam en figuur. Wij, Heiligen der Laatste Dagen blijven niet stilstaan bij de opstanding, want wij verklaren plechtig, dat in onze dagen mensen zijn verschenen, die de dood hebben gesmaakt, in het graf zijn neergedaald en door de almacht van onze Hemelse Vader wederom uit het graf zijn voortgekomen. Een van deze wezens stond naast het bed van de jongeman en vertelde Joseph omtrent zijn roeping, wat hij zou moeten doen en wat de gevolgen van zijn arbeid zouden zijn. Zijn plichten en voorrechten, evenals de omstandigheden, waaronder hij zou moeten werken, werden hem voorgelegd.

Monori haalde vele Bijbelteksten aan, zoals deze voorkwamen in de uitgave van Koning Jacobus, die toen algemeen in gebruik was. Slechts in één geval week hij daarvan af. Toen hij de woorden van Maleachi aanhaalde, veranderde hij een vers zo volkomen, dat dit nu beschouwd wordt als de eerste grote openbaring, welke de Profeet Joseph Smith door de mond van Moroni van de Heer ontving. Men vindt deze tekst in ons boek *Leer & Verbonden*, de tweede afdeling:

„Zie, Ik zal het Priesterschap aan u openbaren, door de hand van Elia den Profeet, voordat de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zal;

„En Hij zal de aan de Vaderen gemaakte beloften in de harten der kinderen planten, en de harten der kin-

deren zullen zich tot hun vaderen wenden;

„Indien het niet zo ware, de gehele aarde zou bij de komst van die dag geheel verwoest worden.”

De Heer zegt ons hier hoe de aarde vernietigd zal kunnen worden. Het zal niet geschieden door een atoombom. Indien gij deze openbaring juist leest (en zij is een der grootste bezittingen, welke wij ontvangen hebben door de bediening van de Profeet Joseph Smith), wijst zij er op, dat de wereld geen vrede, geen harmonie, geen zaligheid, zoals wij dat woord verstaan, zal ontvangen, tenzij wij leren elkander lief te hebben.

Zij bevat de boodschap, dat voor de mensheid alleen in de geest van ware naastenliefde een veilige toekomst ligt. Dat laadt een grote verantwoordelijkheid op onze schouders. Wij zijn geen volgelingen. Wij zijn leiders. Indien dit niet zo is, zijn wij verafgedwaald. Wij moeten de geest van naastenliefde ontwikkelen en verspreiden. Onder ons moet die geest van naastenliefde en broederschap zo heersen, dat de gehele wereld haar zal opmerken.

Dit alles is reeds vaak gezegd, doch het is goed het hier nog eens te herhalen. Het is goed in deze bedeling de aandacht te vestigen op deze fundamentele waarheid. Zij verkondigt dat, tenzij wij in ons zelf de geest van naastenliefde aankweken — als wij zelfzuchtig en egoïstisch blijven en niet bereid zijn onze naasten de helpende hand toe te steken — er geen zaligheid voor ons zal zijn. Dan zal de aarde volkomen ledig gemaakt worden.

De naastenliefde, waarop in deze openbaring wordt geduid, houdt

meer in dan de broederschap, die tussen levende verwanten bestaat. Het is betrekkelijk gemakkelijk de levenden lief te hebben. Doch er bestaat een hogere soort naastenliefde, welke wij moeten uitoefenen, wil de aarde niet volkomen ledig gemaakt worden. Wij moeten naastenliefde aankweken tussen ons en degenen, die ons voorgegaan zijn, van wie wij in de meeste gevallen slechts de namen kennen. Het mensdom is één grote familie — alle leden zijn kinderen van God. Christus stond voor ons allen op — voor allen, die van het verleden, het heden en de toekomst. De zegen van de opstanding is bestemd voor allemaal, niet voor de enkeling. In de hemel kent men geen onderscheid, dan alleen in de mate, waarop wij gehoorzaamheid betonen of ongehoorzaam zijn.

Daarom heeft de Heer op onze schouders de grote, verantwoordelijke plicht van de naastenliefde gelegd, waardoor de wereld gered kan worden. Onze afgestorvenen worden daardoor in de gelegenheid gesteld dezelfde zegeningen te ontvangen, welke wij in dit leven genieten en die ons naar de eeuwigheid voeren. Deze kansen werden door de meesten in dit aardse leven onbenut gelaten. Daarom behoort deze plicht tot de grootste verantwoordelijkheden, welke God de mens heeft opgedragen.

Voor zijn dood hield de Profeet Joseph Smith zich veel met dit werk bezig. Hij dacht en schreef er over; hij sprak er over en drong er bij zijn volk op aan, dat zij de redding van de doden niet zouden veronachtzamen, want in die redding ligt, zoals ik reeds

zeide. de uiteindelijke oplossing van alle problemen, waaronder de wereld nu gebukt gaat.

Gehoorzamend aan deze plicht hebben wij als Kerk tempels.

Alleen in deze tempels kan het werk voor de doden worden verricht. Wij zijn een volk, dat tempels bouwt, en gebruiken deze tempels ook ijverig. Wij zijn in 1836 begonnen en hebben sedertdien onafgebroken tempels gebouwd. Wij bouwen tempels, omdat wij de vermaning, gegeven in de tweede afdeling van Leer & Verbonden, ter harte willen nemen.

Mijn boodschap tot U vandaag is, dat wij ons hart standvastig op de vervulling van deze plicht richten, de plicht om voor onze doden te arbeiden. De aarde kan niet tot het haar gestelde doel geraken als wij deze plicht niet volbrengen. Er is veel werk te doen, want velen zijn ons voorgedaan. Het grote aantal, dat ons voorgedaan is zonder het Evangelie te horen, had niet de gelegenheid de noodzakelijke verordeningen van het Evangelie te ontvangen. Wij moeten hen dienen in woord en daad. Men zal misschien zeggen: „Ik woon te ver van een tempel. Daarom kan ik dit werk niet doen.“ Maar U kunt het iemand anders laten doen. Het is niet de beste manier, doch ik geloof, dat de Heer het zal aannemen. Er is evenwel veel dat wij zelf thuis kunnen doen.

Wij kunnen ons genealogisch werk zelf doen. Wij kunnen in correspondentie treden met de Genealogische Vereniging in Salt Lake City, welke een der grootste en best uitgeruste verenigingen op dat gebied is. Ons zal de kans geboden worden, als

wij er naar streven. Het is wonderlijk te zien hoe de zorgen des levens verdwijnen wanneer wij aan dergelijk werk beginnen en hoe de problemen door dat werk hun oplossing vinden.

De Heer is machtig. Hij heeft de macht alle mysteries op te lossen. Hij opent de deur wanneer en waar zulks nodig mag blijken.

Ik gevoelde mij gedrongen dit tot U te zeggen, mijn broeders en zusters, en Uw aandacht nogmaals te vestigen op de noodzakelijkheid van dit tempelwerk. Wij hebben geen tempels genoeg. Wij zijn een millioen sterk, zo zeide de President van de Kerk enige dagen geleden. De tempels zouden niet voldoende zijn, indien wij allen onze plicht ten opzichte van onze doden volbrachten. Laten wij onze plicht ten opzichte van onszelf doen en voor de toekomst van de aarde, waarop wij leven en die ons zo nauw aan het hart ligt. En laten wij nimmer vergeten, dat de macht, welke zich in onze tempels bevindt, groter is dan de macht van atoomsplittingsen of enige andere aardse macht, welke door mensen wordt ontdekt.

Ik dank de Heer voor Zijn vele waarheidsboodschappen en bovenal voor deze grote fundamentele boodschap. Moge de Heer ons de kracht geven haar te aanvaarden en te gehoorzamen. Moge zij in onze harten ingang vinden en tot uiting komen in onze daden. Moge zij ons dienovereenkomstig zegenen. Moge deze Kerk van God en Zijn Zoon Jezus Christus voortdurende groeien en groter worden, wat zij ongetwijfeld zal doen als wij ons werk volbrengen. Dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

DE EIGENSCHAPPEN VAN *God*

waarop wij een intelligent geloof
in Zijn openbaringen kunnen bouwen

door John P. Lillywhite,
President der Nederlandse Zending

Nu ik over onze Hemelse Vader ga spreken neem ik het standpunt in, dat het geloof aan het bestaan van een God intuïtief en algemeen is en dat zulks niet bewezen behoeft te worden.

Het is zo nauw verbonden aan de menselijke natuur, dat wanneer het bij wijze van spreken door de voordeur wordt verwijderd het, wellicht zonder herkend te worden, door de achterdeur weer binnen treedt. Het gehele mensdom draagt de aangeboren zekerheid mede, dat God bestaat. De moeilijkheid ligt voor mij daarin, dat ik niet kan begrijpen hoe sommige godsdienstige groepen Hem kwalificeren als een invloed of macht in het heelal, want ik kan Hem slechts begrijpen en zien als een persoonlijk wezen. Natuurlijk is Zijn macht en invloed universeel en onbegrensd. Doch Hij zelf wordt voor mij slechts werkelijk wanneer ik Hem mij kan voorstellen als een persoon.

Al onze denkbepelden omtrent het grootste en mooiste in het leven worden gevormd door onze opvatting over God. Ons gevoel van rechtvaardigheid en juistheid, ons begrip van de waarheid, onze houding ten opzichte van

het goede en onze waardering voor mooie en heilige dingen, zijn gebaseerd op onze opvatting over God.

Indien onze opvatting over God vaag en ongedefinieerd is, zullen onze overtuigingen omtrent goed en kwaad eveneens vaag en onzeker zijn. Indien wij bijvoorbeeld aan onze Schepper denken als een vormloze, alom tegenwoordige geest of kracht, zal ons geloof in Hem onze houding niet heel erg beïnvloeden. Doch indien in onze geest de bepaalde gedachte gegrift is van een verheerlijkt, weldadig Wezen met een menselijke gedaante, die onze gebeden werkelijk hoort en beantwoordt, dan zal ons geloof in God ons leven vorm geven.

De Schepper van de hemelen en de aarde wordt de God van Abraham, Izaäk en Jacob genoemd. Hij heeft een vastgestelde verblijfplaats. Hij is niet slechts een vormloze geest. Kort na Zijn opstanding ontmoette Jezus Maria in de hof. Eerst herkende Maria Hem niet. Doch Jezus sprak en toen herkende Maria haar Heer. Zij was buiten zichzelf van vreugde en wilde Hem aanraken, doch Jezus zeide: „Raak Mij niet aan; want Ik ben

nog niet opgevaren tot Mijn Vader. Doch ga henen en boodschapt Mijn broeders en zeg tot hen: Ik ga henen tot Mijn Vader en tot uwen Vader, tot Mijn God en tot uwen God.” Let op de woorden: „Ik ga henen tot Mijn Vader.” Zij zijn vol betekenis. Zij leren ons dat God een bepaalde verblijfplaats heeft. Jezus zou niet gesproken hebben van „henen gaan tot Zijn Vader”, indien de Vader een vormloze geest was geweest, die zowel in de ene als in de andere plaats vertoeft.

De Vader heeft niet alleen een bepaalde verblijfplaats, doch Hij bekleedt ook een plaats en positie ten opzichte van andere persoonlijkheden. Paulus zegt ons, dat Jezus „Neder zat aan de rechterhand van de Majesteit omhoog”. Stefanus getuigt van dezelfde waarheid. Toen hij gestenigd werd „zag hij op naar de hemel en zag... Jezus, staande aan de rechterhand Gods.”

Onze Hemelse Vader heeft vorm en gestalte. De Schrift getuigt ten stelligste van deze heilige waarheid. Het eerste boek van de Bijbel verklaart, dat de mens geschapen werd naar het „beeld” en in de „gelijkenis van God”. Let op het woord „beeld” in de tekst. Het heeft een klare, duidelijke betekenis. Het betekent niet, zoals de meeste van onze christelijke vrienden zeggen, een geestelijke gelijkenis. Het is afgeleid van het Latijnse woord „imago”, hetwelk een imitatie van een persoon of voorwerp „in de oorspronkelijke vorm” betekent. Met andere woorden dus een „gebeeldhouwde of gemodelleerde vorm van een persoon”.

Het Nieuwe Testament is even

duidelijk als het Oude Testament wat betreft de leer, dat God een tastbare vorm heeft. In zijn brief aan de heiligen spreekt de Apostel Jacobus over de mens als het „evenbeeld Gods”. In zijn brief aan de Filippenzen verklaart Paulus, dat Jezus Christus in de „vorm van God” is.

God bezit de eigenschappen van georganiseerde intelligente wezens, n.l. de macht om te zien, te horen en te spreken. In Genesis wordt ons gezegd, dat Adam „de stem van de Heer hoorde”. In Exodus staat opgetekend, dat „God tot de gehele vergadering sprak”. In een van zijn epistels vertelt Johannes ons, dat „God liefde is”.

De persoonlijke bediening van Jezus Christus in deze wereld geeft ons het meest definitieve en bevredigende bewijs, dat God de Vader een werkelijke persoonlijkheid is. Bij Zijn geboorte was Jezus in vorm en uiterlijk precies als ieder ander kind. Wat zagen de Wijzen uit het Oosten, toen zij hun gaven kwamen brengen? Zij zagen een kleine baby, een volmaakte menselijke vorm. En toch, wat zagen zij? — Zij zagen... de Zoon van God, het Wezen, dat bij God was vanaf den beginne en Hem behulpzaam was met de schepping van deze aarde.

Dit kind groeide op tot een jongeling. Op twaalfjarige leeftijd werd hij eens in de Tempel aangetroffen, waar hij met de geleerden van die tijd de diepste problemen van godsdienst en filosofie besprak. Toen deze geleerden hun blikken lieten rusten op deze buitengewone jongen, zagen zij een kind, een jongen,

die in uiterlijk, vorm en handeling gelek op iedere andere jongen.

Toen Hij man geworden was verloor deze jongen niets van zijn menselijke vorm of uiterlijk. Toen Hij tot volle mannelijkheid was ontbloeit, gelek Hij zozeer op alle andere mannen, dat de Joden van Hem zeide: „Is deze niet de zoon van de timmerman?“ Wat bedoelden de Joden? Zij bedoelden, dat Jezus niet Gods Zoon kon zijn, omdat Hij lid was van het gezin van een timmerman en er precies zo uitzag als andere mannen.

Toen Hij van de sterfelijkheid overging tot onsterfelijkheid verloor Hij evenmin Zijn menselijke vorm. Na Zijn opstanding verscheen Hij in de kamer, waar Zijn discipelen bijeen waren. Eerst dachten de discipelen, dat Hij slechts een geest was. Jezus raadde hun gedachten. Hij keerde zich tot hen en zeide: „Raak Mij aan en zie; want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals Ik heb.“

Deze Jezus, die als kind was als andere kinderen, die als jongen precies was als andere jongens en als man niet te onderscheiden was van andere mannen, en die na Zijn opstanding een tastbaar lichaam had van „vlees en beenderen“, voer op tot Zijn Vader in de hemel.

Eens tijdens Zijn bediening onder de kinderen der mensen, vroeg Filippus Hem: „Toon ons de Vader.“ Jezus antwoordde hierop: „Ben ik zo lang met u geweest en kent gij Mij niet, Filipus? Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien. Hoe vraagt gij dan: Toon ons de

Vader?“ Wat bedoelde de Meester? Hij bedoelde, dat Hij in vorm, gestalte en verschijning precies was als Zijn Vader in de hemel. Paulus, de Apostel tot de heidenen, had een volmaakt begrip van deze grote waarheid. Hij schreef er over in zijn brief aan de Hebreëen:

„Dewelke, alzoó Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinig-making onzer zonden door Zichzelveu teweeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.“

Hebr. 1 : 3.

Zoals Paulus in de dagen van ouds, getuigt de Profeet van deze laatste bedeling eveneens ernstig van de werkelijkheid en goddelijke persoonlijkheid, zowel als van de zelfstandigheid van de Vader en de Zoon.

In het jaar 1820 was de jongeman Joseph Smith, wiens naam over de gehele wereld ten goede en ten kwade bekend geworden is, zeer ontmoedigd en gedrukt door de verwarring in leer en practijk bij de verschillende met elkaar twistende godsdienstige secten van die tijd. In zijn gebedsvol zoeken naar de waarheid zocht hij de wijsheid, die alleen God kan geven. Toen hij met al de kracht van zijn ziel bad, werd hij zich bewust van een stralend licht, dat tot hem neerdaalde en hij verklaarde plechtig en ernstig:

„Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Wezens, wier glans en heerlijkheid alle be-

schrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Een hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemend, en zeide, wijzend op de ander: „Dit is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem.“

Joseph Smits wist — en met hem weten duizenden, die de goddelijke getuigenis van deze waarheid in hun hart hebben ontvangen — dat God, de Eeuwige Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus de vorm van volmaakte mensen hebben! De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, dat even tastbaar is als dat eens mensen. Evenzo de Zoon. De mens werd geschapen naar het beeld en in de gelijkenis van God!

Wie zou beter in staat zijn God te beschrijven dan iemand, die Hem heeft gezien? Zoals aange-toond spraken de patriarchen en profeten van ouds over God als een Wezen, dat zij zowel gezien als gehoord hadden. En met betrekking tot deze laatste dagen, wiens getuigenis kan meer worden geloofd dan dat van hem, aan wie God zich in persoon heeft vertoond?

De Profeet Joseph Smith, door wie de Heer de bedeling van de volheid der tijden heeft ontsloten, heeft ons deze stellige verklaring gegeven.

„God was eens zoals wij nu zijn. Dat is het grote geheim. Indien de sluier nu vaneen gescheurd zou worden en de grote God, die deze wereld in Zijn hand houdt en Die door Zijn macht alle woorden en dingen vasthoudt, zich zou tonen — ik zeg, indien

gij Hem heden hier zoudt zien, dan zoudt ge Hem zien als een mens — zoals ge zelf zijt, het beeld en de gelijkenis van een mens. Want Adam werd geschapen naar het voorbeeld, het beeld en de gelijkenis Gods. Hij ontving instructies van Hem en wandelde, sprak en redeneerde met Hem, zoals de ene mens spreekt tot de andere.“

God is in werkelijkheid onze Alwijze Vader, de Vader van onze onsterfelijke geesten. Wij zijn werkelijk Zijn kinderen. Wij kwamen uit Zijn heilige tegenwoordigheid. Door onze voortdurende oprechtheid, onze reine levenswijze zal ons toegestaan worden in Zijn heilige tegenwoordigheid terug te keren.

Omdat wij Hem zo nauw verwant zijn — welke verwantschap ons is geopenbaard door de herstelling van het Evangelie — kunnen wij op Hem vertrouwen met dat volledige, overgegeven geloof, hetwelk een kind heeft in zijn aardse ouders. Wij kunnen Hem zonder voorbehoud vertrouwen en door Zijn Heilige Geest met Hem in contact treden door gebed en aanbidding. Met de schone, diep-tedere woorden van des Heren gebed:

„Onze Vader, Die in de hemelen zijt; Uw naam worde geheiligd; Uw koninkrijk kome; Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijksch brood en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Want U is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid.“

Matt. 6 : 9-14.

Een wens ging in vervulling.

door Homer M. Jensen.

Een lang gekoesterde wens, het droombeeld van iedere zending en zendingspresident, werd op 25 Juli j.l. werkelijkheid.

Op die datum kwam een voor Nederland vrij grote groep zendingen hier aan om een zending te vervullen.

Deze zendingen werden niet, zoals tot nu toe gebruikelijk was, eerst op het Hoofdkantoor der Zending welkom geheten en dan naar verschillende steden in Nederland gezonden. Neen, van Rotterdam, de plaats van aankomst, gingen zij rechtstreeks naar... Haarlem.

Waarom werd al die zendingen, twaalf in getal, niet op de gewone wijze een standplaats aangewezen, maar werden zij allen te zamen naar Haarlem gezonden?

Het antwoord op deze vraag zal iedere zending U graag en met trots geven.

Zoals wij reeds zeiden ging op de dag, dat genoemde zendingen in Holland — maar meer nog in Haarlem — aankwamen, een lang gekoesterde wens in vervulling. Reeds lang heeft President John P. Lillywhite het plan overwogen een zendingenschool te stichten, waarin de nieuw aangekomen zendingen

onderricht zouden kunnen ontvangen betreffende het zendingswerk, de grondbeginselen van het Evangelie en de Nederlandse taal.

Na langdurige voorbereidingen werd de reeds meermalen genoemde groep zendingen uitgekozen als eerste bezoekers van deze school. Het prachtige kerkgebouw te Haarlem leent zich uitstekend voor een dergelijk doel. Het heeft een gehele slaapetage voor de ouderlingen en is tamelijk dicht bij het Hoofdkantoor der Zending gelegen.

Het doel van de school is de zendingen een grondig inzicht in hun taak te geven door hen duidelijk voor ogen te stellen wat van hen wordt verwacht. De eerste zes maanden in het vreemde land zijn voor de zendingen het moeilijkst. In die tijd hebben zij te kampen met heimwee — althans die jonge mannen, die nog nimmer van huis waren — en moeten zij zich leren aanpassen aan de in het land heersende gewoonten, welke meestal zeer veel verschillen van die uit hun geboorteland. Bovendien is in die eerste maanden ook de taal een groot struikelblok.

De schooltijd is in twee klassen verdeeld. Deze worden des morgens gehouden. In de eerste klas worden de grondbeginselen van de Nederlandse taal onderwezen, zoals grammatica, uitspraak, zinsbouw, enz.

In de tweede klas worden de Evangelieleerstellingen systematisch behandeld. Hiervoor wordt het zogenaamde „Anderson Plan“ gebruikt, dat met zoveel succes in andere zendingen is toegepast.

Iedere middag wordt er drie uren

met tractaten gewerkt. De avonden zijn gevuld met bijeenkomsten met onderzoekers en studieklassen.

Op deze wijze krijgen de nieuwe broeders een juist inzicht in het zendingswerk. Hier wordt de grondslag gelegd voor hun verdere zending. De zendingen worden terdege voorbereid en zullen, als zij van de school het zendingsveld ingezonden worden, in staat zijn hun moeilijke taak te volbrengen.

De resultaten en het succes, dat de school tot nu toe heeft opgeleverd, rechtvaardigen het voortbestaan van de school in de Nederlandse Zending. Zij heeft aangetoond, dat geconcentreerde studie onder de leiding van oudere zendingen, die zich houden aan een bepaalde lijn, de nieuwe zendingen zo kan toe-

De toegang tot de school.

* *
„Onze Zonnehoeek”

VOOR ONZE ZONNIGE JEUGD.

*

Geachte Abonné's,

Wij hopen, dat de bijlage van deze „Ster” een prettige verassing voor U was, in de eerste plaats natuurlijk voor Uw kinderen, die van nu af aan een eigen plaats in ons tijdschrift hebben.

Reeds lang hebben wij de behoefte gevoeld onze jeugd een eigen plaats in ons maandelijks tijdschrift te verzekeren. Door papierschaarste en andere omstandigheden was het tot nu toe niet mogelijk in deze behoefte te voorzien, daar wij niet gaarne „De Ster” wilden inkrimpen voor een bijzondere bijlage.

Nu wij echter eindelijk zo ver zijn en onze zonnige, liefelijke jeugd „De Zonnehoeek” kunnen aanbieden, hopen wij innig, dat deze zulk een succes zal worden als wij ons dat voorstellen.

Hierbij rekenen wij op de steun van onze abonné's. Gaarne nemen wij wenken en commentaar in dank aan.

* *
rusten, dat zij, eenmaal in het zendingsveld, zich onmiddellijk kunnen aanpassen. In de school wordt hun de gelegenheid geboden zich alle onderwijsmethoden eigen te maken, die zij na verloop van slechts luttele weken in practijk zullen moeten brengen.

Met grote dankbaarheid voor de resultaten, welke de school reeds heeft laten zien, besluit ik dit artikel met de wens, dat nog vele, vele zendingen rechtstreeks van Rotterdam naar Haarlem zullen komen om deel te nemen aan de zendelingenschool.

GEEF HET NIMMER OP!

door Emilie C. P. Jordan.

*

Ik kan het soms nog niet geloven, maar ik kan mijn voorouders nu terug vinden tot het jaar 1081! Eerst kortgeleden kwam ik tot die ontdekking en tevens tot het besef, dat het altijd vruchten afwerpt indien wij nimmer opgeven.

Sedert 1933, toen ik nog in Duitsland woonde, doe ik genealogisch werk. Gedurende de vacantie nam ik iedere gelegenheid te baat (daar de geest van Elia mij daartoe aanzette) om de predikanten te bezoeken in de verschillende dorpen, waar mijn voorouders hadden gewoond. Met de hulp van deze predikanten kon ik mijn stamboom terugvoeren tot ongeveer 1600. Meer terug waren de meeste verslagen vernietigd gedurende de dertigjarige oorlog.

Van een bepaalde lijn kon ik voor 1739 helemaal niets vinden. Mijn overgrootmoeder in deze linie, Anna Maria von Au, behoorde tot de adel. Doch de pastoor van het plaatsje, waar zij had gewoond, schreef mij, dat er buiten haar naam niets te vinden was. Toch placht mijn moeder te

vertellen, welke voorname mensen deze familieleden in het verleden waren en dat in een of ander oud kasteel meer dan driehonderd bladzijden van onze familiestamboom te vinden moesten zijn. Toen beschouwde ik het als een aangenaam sprookje, dat van geslacht op geslacht was overgegaan, en besteedde er verder geen aandacht aan.

Bij mijn aankomst in de Verenigde Staten in 1937, ontving ik in New York een patriarchale zegen, waarin mij beloofd werd, dat ik een „heiland op de berg Zion” zou zijn voor mijn overleden familie. Toen trokken wij naar Salt Lake City. Andere plichten en de oorlog waren oorzaak, dat ik maar heel weinig aan mijn genealogisch werk deed. Aan mijn echtgenoot en getrouwe levensgezel heb ik het te danken, dat ik wederom actief werd in dat werk.

Ongeveer twee jaar geleden vroeg hij mij zijn en mijn genealogie uit te zoeken en het verzegelingswerk voor onze afgestorvenen te doen. Hij zeide onder meer: „Als je maar één blad-

zijde per dag zou doen, zou je zeker klaar komen."

Ik nam zijn advies ter harte en heb sindsdien gestadig doorge- werkt.

Hij zeide eveneens: „Waarom probeer je niet nog eens wat uit te vinden omtrent de adellijke linie van je geslacht? Schrijf naar Duitsland en probeer contact te krijgen, zodat je op de een of andere manier in het bezit komt van je stamboom."

Naar aanleiding hiervan schreef ik naar een kennis, die zeer goed bekend is in de hogere kringen van mijn geboortestad. Zij legde het probleem aan een vriend voor, een pastoor in ruste, die meer dan veertig jaar geslacht- kundige was geweest in Würt- temberg in Zuid Duitsland. Deze goede man schreef mij onmiddellijk en berichtte, dat hij in de grote archieven van Stuttgart een lange stamboom van mijn linie had gevonden onder de naam Von Ow in plaats van Von Au, van welke namen de uitspraak dezelfde blijft. Hij kon evenwel geen verband leggen tussen mijn vierde overgrootvader en deze stamboom, doch hij zou al het mogelijke doen een dergelijk ver- band te vinden.

Ik wachtte. Niet lang daarna schreef hij mij, dat hij om mijn-

entwille heen en weer gereisd had en hij noemde het een „waar- lijk langdurige, romantische jacht op voorouders!"

Toen hij en een der archivarissen op het punt stonden de jacht op te geven, toonde deze zeer ge- leerde genealoog, die tot in de finesses bekend is met de ge- slachtsrekeningen van de oude verslagen, mijn genealoog een bladzijde in een boek, waarop stond: „Albrecht XVII. Von Ow heeft talloze nakomelingen, die hun naam enigszins anders schrij- ven, n.l. Von Au of Von Aw, en over de volgende steden en dorpen verspreid zijn... in Würt- temberg, Zwitserland en Ameri- ka." Onder de genoemde steden en dorpen bevond zich het dorp Neuenhaus, waar enige mijner voorouders hadden geleefd en waar ik zelf het levenslicht aan- schouwde!

Van toen af aan was het gemak- kelijk voor hem. Hij zond mij mijn stamboom tot het jaar 1100, tot mijn twintigste en twee en twintigste overgrootouders. Doch hij zond geen namen van gezin- nen. Voor verdere bijzonderhe- den verwees men mij naar twee boeken: „Taschenbüch der Adli- gen Haeuser 1891" en „History of the Family Von Ow", door Theod. Schoen. Het laatste boek, (vervolg op blz. 247)

Het kasteel, waar de voorouders van Zr. Jordan woonden.

WILFORD WOODRUFF'S EERSTE

Speciaal verteld en getekend voor de jeugd.

Overgenomen uit: „The Children's Friend“.

Op hun tocht door het woud ontmoeten Wilford Woodruff en zijn metgezel een beer. Op nog geen acht passen afstand zat de beer hen aan te kijken — toen stond hij op en snelde weg.

3 - a

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Beste jongens en meisjes,

Dit is zeker een verrassing voor jullie. „De Ster”, die tot nu toe uitsluitend voor jullie ouders en grotere broers en zusters was, waar je eigenlijk nooit aan mocht komen, is nu ook voor jullie! Van nu af aan vind je iedere maand op deze zelfde plaats jullie „Zonnehoek”, de bladzijden, waarop je van allerlei zult vinden, wat je interesseert.

Jullie houdt toch allemaal van mooie verhaaltjes, aardige plaatjes en leuke puzzles? Welnu, in de „Zonnehoek” vind je dat allemaal.

Maar wij zouden ook graag willen, dat *jullie* iets deed. Het is veel aardiger als je zelf ook wat doet, vind je niet? Natuurlijk doen jullie iets als je de puzzles oplost en de plaatjes mooi kleurt. Maar je moet nog iets meer doen.

Wij zouden zo graag zien wat jullie zoal zelf kunt doen. Hoe vind je bijvoorbeeld het plaatje, dat van nu af aan steeds boven onze „Zonnehoek” zal staan?

Maak jullie daar nu eens een aardig opstel over. Het beste opstel drukken wij dan af in „De Ster” van October. Bij de inzending moet vermeld worden hoe oud je bent en waar je woont. De jongen of het meisje, wiens opstel in „De Ster” wordt opgenomen, krijgt als beloning voor zijn/haar prestatie een aardig geschenkje. Waaruit dat geschenkje bestaat blijft een verrassing.

Gaan jullie nu vlug beginnen? Alle inzendingen moeten vóór uiterlijk 15 September a.s. ingezonden worden aan: de Redactie van „De Ster”, „De Zonnehoek”, p.a. T. Plaizier, Goudse Rijkweg 4a, Rotterdam O.

Hoe het **CROCUSJE** zijn naam kreeg

EEN LEGENDE, VERTELD DOOR
ALICE MONTGOMERY BARR.

*

Eens, heel, heel lang geleden, woonde er in een veraf gelegen land een mooi, klein prinsesje, Prinses Arabella. Prinses Arabella hield van alles, wat zich in en rond haar vaders kasteel bevond, het meest van de bloemen in de grote slottuinen. Daarom was de zomer haar het liefst, want in die tijd kon zij van de vroege morgen tot de late avond buiten tussen haar geliefde bloemen spelen.

Prinses Arabella had een broer, Prins David. Hoewel Prins David niet zo veel van bloemen hield als zijn zuster, was hij toch ook graag buiten. Nimmer werd hij met zijn moeder met zijn zusje door de grote slottuinen te dwalen en daar met haar naar nieuwe bloemen te zoeken.

Op een middag, toen het tweetal vrolijk aan het spelen was in een

der tuinen, die dicht bij het kasteel lagen, stak er een scherpe wind op. De bladeren aan de bomen schudden en dwarrelden naar beneden. Prinses Arabella huiverde en trok haar roodfluwelen mantel dichter om zich heen. „Oh, Prins David,” zei zij bedroefd, „nu zullen wij lange tijd niet meer buiten kunnen spelen. De wind is de voorbode van de winter, ik voel het. Nu zal ik in een heel lange tijd geen bloemen meer in de tuinen zien.”

Het gevoel van de prinses had haar niet bedrogen. Toen zij de andere morgen ontwaakte, was de wereld buiten het kasteel bedekt met een prachtig, wit sneeuwdek. Prinses Arabella's hartje werd zwaar en bedroefd toen zij er naar keek.

„Oh, de bloemen!” fluisterde zij tegen haar broer. „De sneeuw heeft ze overvallen! Wij hebben geen tijd gehad ze toe te dekken voor de winter.”

„Maak je niet bezorgd, zusje,” troostte Prins David. „De sneeuw heeft ze toegedekt. Zij zullen niet te lijden hebben en zodra de sneeuw gesmolten is zal ik de tuinman zeggen ze toe te dekken met een laag aarde.”

De prins vergat zijn belofte niet. Toen kon de prinses tevreden zijn, want haar lieve bloemen waren nu tenminste voor de winter

toegedekt met een warme, beschuttende laag aarde.

De winter was lang en moeilijk. Prinses Arabella werd ernstig ziek en mocht niet naar buiten, zelfs niet toen de kalender allang aangaf, dat de lente weer gekomen was.

Op een morgen vond de prins zijn zusje voor het venster, dat uitzicht gaf op de slottuinen. Zij schreide zachtjes. „Als ik maar één enkele bloem uit de tuin had, Prins David,” zei zij met betraand gezichtje, „dan zou ik gelukkig zijn.”

„Droog dan je ogen maar,” zei de prins. „Ik zal zeker wel een bloem voor je kunnen vinden.” En weg ging hij, op zoek naar de beloofde bloem.

„Natuurlijk,” dacht de prins, „zal er toch wel één bloem in onze tuinen te vinden zijn!”

Maar hoe hij ook zocht, nergens was een bloem te vinden en tenslotte moest hij met lege handen naar het kasteel terug keren.

Ontmoedigd liep hij langs de paden. Nu moest hij zijn arme, zieke zusje teleurstellen. Opeens hoorde hij een zwaar, stroef geluid. Voor hem uit sprong haastig een grote, groene kikker over het tuinpad van de ene tuin naar de vijver in een volgende tuin. De prins volgde het dier. Hij wist niet waarom hij het deed, maar het sprong zo grappig, dat hij er meer van wilde zien. Een ogenblik later stond hij aan de rand van de vijver. De kikvors hield even stil en de prins moest lachen om het vreemde, stroeve geluid, dat het dier maakte.

„Crook — crook — crocus,” klonk het stroef, maar duidelijk hoorbaar.

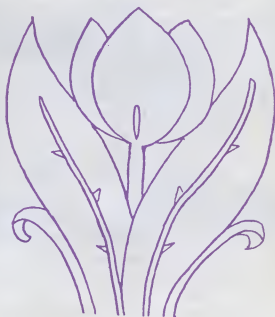
„Arm dier,” lachte de prins. „Je

hebt de gehele winter geslapen en nu is je stem nog een beetje stroef.”

En toen lachte hij plotseling niet meer, want rond de gehele vijver zag hij prachtige gouden bloesems, niet een of twee, maar honderden.

„Oh,” riep hij opgewonden, „jou lieve, lieve kikker. Ik zal je altijd dankbaar blijven, dat je me naar deze bloemen hebt gebracht. Zij zijn de eerste lentebloemen, en mijn kleine zusje, Prinses Arabella, is ziek en mag niet buiten komen. Ik zal een grote bos voor haar plukken. Deze prachtige bloemen zullen haar misschien beter maken. En luister, lieve kikker,” riep hij, toen de grote kikker in de vijver plonsde, „deze mooie bloemen, waar jij me naar toe hebt gebracht, zullen voortaan crocus heten, want het was jouw stroeve stem, die mij naar ze toe geleid heeft.”

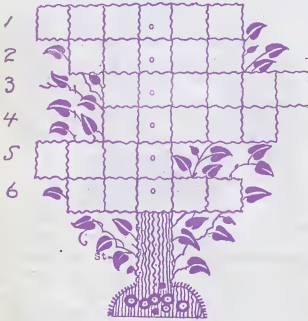
En zo kregen de mooie, gele bloemen, die de boden van de lente zijn, de naam, die zij nog steeds vol trots dragen.

Hier is iets voor onze oudere jongens en meisjes, die goed zijn in het oplossen van puzzles. Je kunt er een leuke prijs mee winnen, want de redactie stelt voor de oplossing een aardige verrassing beschikbaar voor jongens en meisjes beneden de zestien jaar en een driemaandelijks abonnement op „De Ster” voor jongens

en meisjes boven de zestien jaar. Ook hier moet dus leeftijd en volledig adres, benevens of je een jongen of meisje bent, worden vermeld.

Ook de oplossing van deze puzzle moet gezonden worden aan „De Zonnehoeke”, Redactie „De Ster”, p.a. T. Plaizier, Goudse Rijkweg 4a, Rotterdam.

EN NU ONZE PUZZLE!

horizontaal in te vullen:

1. Vruchtenbewaarpplaats
2. Deel van een brug
3. Tuingereedschap
4. Dringend (gevaar)
5. Uiting van vrolijkheid
6. Kat (mnl.).

Bij juiste invulling krijg je van boven naar beneden in de met „O” gemerkte hokjes iets, dat ons kan dwingen zonder onze vrije wil te beïnvloeden!

Dat wordt een fiasco!

Het Venetiaanse glaswerk behoorde in de Middeleeuwen tot het fraaiste van de gehele wereld. De glazen, die op de tafels van de rijkste mensen in alle werelddelen prijkten, werden in Venetië geblazen.

Het gebeurde natuurlijk wel eens, dat de vloeibare glas-massa, waaruit de ambachtsman zijn kostbare werkstukken moest vormen, door een of andere onzuiverheid niet geschikt was om als grondstof te dienen voor een van de fraaie producten, die de Venetiaanse glasblazers beroemd maakten. Van die glas-massa werd dan een doodgewone platte fles gemaakt, die in het Italiaans fiasco heette. De uitdrukking: „Dat wordt een fiasco,” die oorspronkelijk slechts werd gebruikt om aan te geven, dat een glas-massa van minderwaardige kwaliteit was, werd in latere jaren gelijk aan de meer algemene uitdrukking: „Dat zal vast mislukken!”

ZENDING.

Overgenomen uit:
„Bladzijden uit mijn dagboek“,
door Wilford Woodruff.

Daar zij de benodigdheden om vuur te maken bij zich hebben, ontsteken de zendelingen een vuur, waarvoor zij eerst hout bijeen gezocht hebben.

Zij zijn bang van het vuur en trekken af.

De hemel zij dank

Terwijl de mannen voorbereidselen maken om zich ter ruste te leggen, horen zij opnieuw gehuil.

Hoor... een hond.

Neen, broeder Woodruff, het is een wolf!

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

DE KAMPWEEK

Onder de talloze kampeers, die zich op 12 Augustus j.l. voor de treinen verdrongen, welke in de richting van de kampeercentra vertrokken, bevonden zich ook verscheidene gezonde en levenslustige leden van onze O.O.V.

Zij kwamen uit verschillende gemeenten van de Nederlandse Zending en er was zelfs een paar uit het mooie België, namelijk de gemeente Antwerpen. Op de tevoren vastgestelde plaats kwamen zij uit alle richtingen aan, doch toen de presentielijst werd opgemaakt bleken allen aanwezig te zijn.

Het kamphuis „De Woudstee” in de nabijheid van Harderwijk, zou in de volgende week hun tehuis zijn. Natuurlijk was hun kennismaking, zoals dat alleen bij

de Heiligen der Laatste Dagen geschiedt, hun tenten op te zoeken. Toen probeerde men onder veel vrolijkheid de strozakken te vullen en even zacht en gelijk te maken al hun zachte bedden thuis.

Des Zondags vertoonde het weer dat typisch Hollandse klimaat, hetwelk de gehele wereld nat en een beetje onplezierig maakt, doch het vermocht niet de geest van de kampeers te ondermijnen. Al heel vroeg waren zij uit de veren om de kampeerweek goed te beginnen en tot het uiterste te benutten.

Op de gewone tijd ving de Zondagsschool aan en alle kampeers waren daar aanwezig, met een glimlach op het gelaat, om te genieten van de geest, die altijd aanwezig is waar Heiligen

*De stemming was
uttstekend!*

der Laatste Dagen te zamen komen. Ook 's avonds werd een avonddienst gehouden waarvan evenzeer genoten werd. Het regende toen nog steeds en daar zij nu en dan zo hard op het dak van het lage gebouw neerplensde, moesten de sprekers zwijgen en werden de pauzen gevuld met zingen.

Maandag was het echter helder, zonnig weer, dat door de kampeerders met een hoeratje werd begroet. Zij besloten gezamenlijk een wandeltocht te maken over de beroemde Hollandse heide. Op hun tocht ontdekten zij een prachtig gelegen, open zwembad. Na een duik in het heerlijk koele, frisse nat, maakte men zich op huiswaarts te keren. Velen hadden rode gezichten en armen tengevolge van de felle zonnestralen. Ook de blaren waren talrijk, doch niemand klaagde, want de kampeerders genoten te zeer van de buitenlucht en de schoonheid van Gods natuur.

Ook Dinsdag trok men er op uit, ditmaal naar een ander, in het bos gelegen zwembad. Dit bad lag veel verder dan dat van de vorige dag. Er waren dan ook

leden, die na enige tijd begonnen uit te zien naar de een of andere vervoergelegenheid, die hen naar het kamp terug zou kunnen brengen.

De volgende dagen, waarop het weer zich betrekkelijk goed hield, werden op ongeveer gelijke wijze doorgebracht. Men maakte onder andere een fietstocht naar het Uddelermeer. Het was een heel gezicht, al die fietsen, waaronder twee tandems, langs de wegen en paadjes van het bos te zien. Ja, onze leden weten hoe te genieten van de heerlijke natuur, welke ons door Gods goedheid geschonken werd.

De avonden werden doorgebracht op bijzonder gezellige wijze. De bij dergelijke gelegenheden gebruikelijke grappen en pretjes ontbraken ook hier niet. Sommige leden beweerden zelfs, dat er spoken in het kamp rondwaarden. Hoewel ze nooit te zien waren, bleken zij wel degelijk aanwezig, gezien de verdwenen bedden, slaapzakken, enz. Ook gebeurden er soms heel vreemde dingen. De laatste avond in het kamp was er in het kamphuis een „bonte avond”, waaraan alle

De vrolijke kampeerders voor het kamphuis „De Woudstee”

gasten van het kamphuis deelnamen. Het was een prettige, goed geslaagde avond, een waardig slot van deze prachtige week.

De gezichten van de kampeerders vertoonden werkelijk enige droefheid, toen zij op Zaterdag weer afscheid moesten nemen. Dat was niet, omdat de week hun zo lang gevallen was, doch alleen maar omdat zij nu weer afscheid moesten nemen. Zij hadden graag nog een week pret gemaakt.

Zij waren het er allen over eens, dat br. Wil Simon, die deze week kampleider was geweest, zijn taak uitstekend had volbracht. Geen moment hebben zij zich verveeld en dat was te danken aan zijn indeling van de week. Vanaf deze plaats zeggen zij hem dank voor zijn prettige, enthousiaste leiding en het hoofdbestuur van de J.V.- en J.M.O.O.V. voegt hieraan zijn dank toe. Aan hem is het te danken, dat deze week niet spoedig vergeten zal worden.

Want het is inderdaad een gebeurtenis geweest in het leven van de groep, die hier een week in vriendschap te zamen was, waaraan voor later jaren slechts aangename herinneringen verbonden zijn. De vriendschappen, welke daar gesloten zijn, zullen

Of het goed smaakte na een dag in de buitenlucht!

voortduren en steeds hechter en sterker worden. Het was een heerlijke tijd. De deelnemers zullen deze niet licht vergeten en zien met verlangen uit naar een herhaling in de zomer van het volgende jaar.

En nu het zomerseizoen weer achter ons ligt gaan wij met vreugde en enthousiasme het nieuwe winterseizoen in. Wij kunnen onze jonge meisjes en jongens een goed, leerzaam, maar tevens ontspannend, programma aanbieden, wanneer in September de wekelijkse bijeenkomsten weer zullen aanvangen.

Een „STER“-campagne.

Een tweede verrassing!

*Wilt U een jaar lang
gratis „DE STER“ ontvangen?*

*

Doe dan mede aan de „Ster“-campagne, georganiseerd door de redactie van „De Ster“. Daardoor kunt U een heel jaar gratis van ons mooie tijdschrift genieten.

De campagne vangt aan op 3 Sept. en sluit 15 Dec. a.s. De voorwaarden voor het verkrijgen van een gratis abonnement zijn heel gemakkelijk en eenvoudig.

Vraag Uw vrienden en kennissen zich te abonneren op „De Ster“. Dat is niet zo moeilijk, vind U wel?

De redactie stelt

3 JAARABONNEMENTEN

beschikbaar voor de abonné's, die op 15 December a.s. de meeste jaarabonnementen hebben opgegeven aan de Redactie van „De Ster“, Laan van Poot 292, 's-Gravenhage.

Tevens stelt zij

3 HALFJAARLIJKSE ABONNEMENTEN

beschikbaar voor de abonné's, die op genoemde datum de meeste halfjaarlijkse abonnementen hebben aangebracht.

Tevens ontvangen de nieuwe abonné's op de dag, waarop hun abonnementsgeld wordt voldaan, hetzij door storting op postrekening No. 240615 of per postwissel, het prachtig uitgevoerde Kerstnummer van 1949.

NU IS HET AAN U ER VOOR TE ZORGEN, DAT U
EEN DER DRIE JAARABONNEMENTEN OF HALF-
JAARLIJKSE ABONNEMENTEN VEROVERT!

VEEL SUCCES!

De Jeugd spreekt.

DIANE MILLER, JUNIORMEISJE, RICHT ZICH TOT DE JEUGD VAN ZION.

*

„Hoe heerlijk en de engelen nabij is de jeugd, die zich rein houdt; deze heeft onuitsprekelijke vreugde op aarde en eeuwig geluk in het hiernamaals.“

Het Eerste Presidentschap.

Er zijn vele manieren, waarop wij onze leuze kunnen uitdragen, doch die, welke ik gekozen heb, is de vergelijking van de jeugd met de prachtige bloemen, waarmee God ons zo overvloedig gezegend heeft. De gardenia is een smetteloos-witte bloem. Als zij vers is, bestaat er niets, wat reiner is of heerlijker geurt dan deze fijne bloem. In vergelijking is een rein, zuiver karakter, dat immer naar rechtvaardigheid streeft, in ieder opzicht even zuiver en liefelijk als de prachtige gardenia. Gardenias moet men

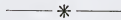
echter met de grootste zorg behandelen. Eén onvoorzichtige aanraking zal het zuiver-witte bloemblad doen verkleuren en voor zo'n bruin blad bestaat geen genezing. Het blad kan slechts weggenomen worden. De velen, die de bloem alleen maar oppervlakkig bekijken, zullen het weggenomen blad niet missen. Doch de tuinman, die de bloem met grote liefde heeft opgekweekt, weet het. U bent misschien van mening, dat één verloren blad niet van zoveel betekenis is, doch wat eenmaal gebeurd is, kan wederom plaatsvinden. Meerdere onvoorzichtige aanrakingen volgen en al spoedig helpt het niet meer om enkele bloemblaadjes weg te nemen. Iedereen kan dra zien, dat de eens zo volmaakte gardenia niet mooi meer is. Een eenvoudige madelief, die in het wild groeit, is mooier en schoner dan een verlepte, bruine gardenia.

Zo is het met ons. Voor ons is het nimmer: „Niemand zal het weten“, want onze Schepper, Die ons met oneindige liefde schiep en koesterde, zal weten en er zonder enige twijfel zeer bedroefd over zijn, want een rein, zuiver karakter kan gemakkelijk besmet worden en, zoals met de bloem, kunnen de blaadjes stuk voor stuk verloren raken. Eerst zal het blad van eerlijk-

heid vergaan, en in zijn plaats het bruin van vernietiging en bedriegerij komen. Dan volgt het blad van deugdzaamheid en in de plaats daarvan komt de schaamte. Ten derde gaat het blad van de zelfrespect verloren en maakt plaats voor een verduisterde, verschrompelde geest. De tuinman zou met een bedroefd gebaar een dergelijke bloem uit zijn tuin verwijderen, doch onze liefhebbende Schepper heeft ons de gelegenheid geschonken ons te

bekeren door vasten en bidden. Het is mijn gebed dat wij als Heiligen der Laatste Dagen en wel speciaal de jonge mensen, deze leuze zullen opnemen en uitdragen aan velen, opdat ook zij mogen profiteren van de diepe betekenis ervan:

„Hoe heerlijk en de engelen nabij is de jeugd, die zich rein houdt; deze heeft onuitsprekelijke vreugde op aarde en eeuwig geluk in het hiernamaals.”

GEEF HET NIMMER OP!

(Vervolg van bladz. 239)

schreef mijn geneoloog, „werd in 1910 in Munchen uitgegeven en is nergens meer te koop.”

Opnieuw was het mijn echtgenoot, die redding bracht. „Waarom ga je niet naar de genealogische bibliotheek om te zien of het boek zich misschien daar bevindt?” Ik begaf mij onmiddellijk op weg. Met de hulp van een zeer bekwame en vriendelijke genealoge vond ik al spoedig het „Taschenbuch der Adligen Haeuser 1891”. Ik was zo opgewonden, dat ik nauwelijks kon wachten tot ik er mijn familie in gevonden had — mijn eigen lieve overgrootvader en overgrootmoeder vond ik in het boek. Mijn stamboom vond ik er in tot 1589! Bedenk eens hoe heerlijk dat voor mij was, mijn eigen familie te vinden in een boek, dat zich in onze eigen genealogische bibliotheek bevond! De Here zegende mij op waarlijk wonderbare wijze.

Het andere, zeer zeldzame boek: „History of the Family Von

Ow”, bevatte alle stambomen, de geschiedenis en verdere bijzonderheden van dat geslacht tot 1081. Dit bevond zich niet in de bibliotheek. Maar ik gaf het niet zo gemakkelijk op. Men raadde mij aan naar enige grote bibliotheken te schrijven om te zien of het daar misschien was. Op 3 November 1948 schreef ik naar de openbare bibliotheek van New York, de stadsbibliotheek van Los Angeles en aan de bibliotheek van het congress. De twee eerstgenoemde bibliotheken hadden het niet, doch van de bibliotheek van het congress ontving ik mijn brief terug met in rood de bemerking: „Te vinden in de bibliotheek van de Harvard Universiteit.” Wederom een reden voor grote opwinding!

Maar hoe zou ik het boek kunnen krijgen? Moest ik naar het Oosten gaan en daar wekenlang verblijven om eigenhandig het gehele boek over te schrijven? Wat anders zou ik moeten doen? Wederom ging ik in gebed. Daarna ging ik naar Broeder Archibald

F. Bennett, die juist van zijn succesvolle reis door Europa terug gekomen was. Ik vroeg hem wat ik moest doen.

„Zuster Jordan,” zeide hij, „vraag de Harvardbibliotheek het boek naar hier te zenden en met hun toestemming zullen wij het microfilm.“

Op 22 November schreef ik, verzoekend onze genealogische bibliotheek voor enige tijd het boek in bruikleen af te staan. Op 3 December ontving ik het antwoord: „Ingevolge Uw verzoek hebben wij heden het hieronder genoemde boek gezonden naar de Genealogische Vereniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” Zij verklaarden eveneens geen bezwaar tegen de verfilming van het boek te hebben.

Kunt ge U voorstellen hoe gelukkig ik was? Ik kon het nauwelijks geloven! Ik was in de wolken! Het boek kwam. Het be-

vatte meer dan vijfhonderd bladzijden en vijf en twintig stambomen! Het bevat eveneens afbeeldingen van familiecastelen en interessante familiegeschiedenis. Nu zag ik, dat mijn moeder mij geen sprookjes verteld had. Het boek was in 1914 door een afstammeling van de familie geschonken aan de Harvard Universiteit.

Voor Kerstmis ging ik twee weken achtereen naar de bibliotheek en nam zoveel mogelijk uit het boek over. Toen werden de bladzijden op de microfilm vastgelegd en het boek werd teruggezonden. Nog steeds ga ik eenmaal in de week naar de bibliotheek om de bladzijden te kopiëren van de microfilmverslagen en eenmaal per week ga ik naar de Tempel om daar het werk te doen. Dit prachtige, boeiende werk zet de kroon op het Evangelie.

Aan onze abonné's

Eén dezer dagen zal U de kwitantie worden aangeboden voor het abonnementsgeld over het eerste halfjaar van 1950.

Mogen wij U verzoeken dit bedrag even klaar te leggen, zodat de postbode het onmiddellijk in ontvangst kan nemen als hij bij U aanbelt?

Wij zullen U zeer dankbaar zijn en danken U bij voorbaat!

De Administratie.

door *Blanche Stockdale Burr.*

*

Donald Curry stond voor het verlichte etalageraam van een boekhandel en keek met verlangende ogen naar een stel boeken, terwijl hij het tien dollarbiljet in zijn zak verfrommelde en zijn vingers de twee zilveren dollars betastten.

De tien dollars zouden juist genoeg zijn voor de boeken, welke hij voor zijn medische studie nodig had voor het tweede halfjaar. Het scheen zo gemakkelijk, de winkel binnen te gaan en ze te kopen, doch verschillende dingen beletten het hem. In de eerste plaats had hij honger en geen dak boven zijn hoofd. De twaalf dollars, welke hij zo liefkozend door zijn vingers liet gaan, waren zijn gehele bezit — het enige, wat stond tussen hem en verhongeren. In de tweede plaats waren tien van de twaalf dollars tiende-geld.

Hij had een tiende van zijn salaris, ontvangen voor tijdelijk werk als portier in een bioscoop, bewaard om het aan het einde van de maand aan de bevoegde autoriteit te overhandigen. Zijn plan was de volgende maand de nieu-

we boeken te kopen. Een week geleden had hij echter bericht ontvangen, dat zijn diensten in de bioscoop niet langer nodig waren.

Een week lang had hij al zijn vrije tijd gebruikt om werk te zoeken, doch alleen om tot het besef te komen, dat nog duizenden anderen mét hem zochten. Daarenboven waren zijn kansen helemaal gering, omdat hij het grootste deel van zijn tijd aan de studie moest geven.

Het was absoluut onmogelijk dat zijn ouders hem zouden kunnen helpen, want zij hadden een groot gezin. Hoewel zij niet welgesteld waren zonden zij hem toch iedere maand nog een kleine toelage. Daarom kon hij hen niet om nog meer vragen.

's Morgens had hij zijn kamer opgezegd, omdat hij geen geld meer had om een week huur vooruit te betalen, maar nu de nacht naderde moest hij toch zien ergens onder dak te komen. Voor die twee dollars zou hij een paar dagen voedsel en onderdak kunnen bekomen. Zelfs de gedachte aan opgeven deed hem al pijn.

Opgeven betekende het verliezen van zijn levensdroom. Het betekende, dat hij over twintig jaar niet de succesvolle chirurg met grote mogelijkheden om de mensheid bij te staan zou zijn, die hij zich tot ideaal gesteld had, doch dat hij waarschijnlijk een onbetekend, alledaags mens zou zijn — portier in een bioscoop of kellner in een restaurant.

Hij kon de college's evenwel niet blijven volgen als hij de boeken niet had. Wat moest hij doen? Zijn studie opgeven en de twaalf dollars besteden aan eten, onderdak en het verder zoeken naar werk? Moest hij de boeken kopen? Of moest hij zijn tiende betalen?

Al zijn schoolvrienden — met zijn professoren vooraan — zouden zeggen, dat hij dwaas was als hij zijn tiende betaalde. Bij deze gedachte was het hem of hij uit het verleden een stem hoorde — een geliefde stem, de stem van zijn oude leermeester, die in de Zondagsschool sprak:

„Indien gij uw tiende betaalt, zal de Heer de vensteren des hemels openen en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.”

Met een resoluut gebaar wendde hij zich van de verlichte etalage af. Het tiendollarbiljet stevig in zijn hand geklemd begaf hij zich naar het kerkkantoor. De president was niet thuis, doch Donald liet zich kostbare tien dollars achter.

Enkele minuten later stond hij weer voor de boekhandel, een duizelig gevoel in zijn hoofd. Wat een roekeloosheid! Nu had hij nog slechts twee dollars, de enige, die hem voor verhongeren konden behoeden! Hij vroeg zich

af waar hij de nacht zou moeten doorbrengen en wat hij morgen zou doen. Hij voelde zich echter niet ontmoedigd, want in zijn ziel koesterde hij de wetenschap, dat hij zo en niet anders had moeten handelen. Hij had een sterk geloof, dat alles goed zou komen, daarom vervulde een diepe vrede en rustig geluk zijn ziel. Nooit tevoren had hij zijn Hemelse Vader zo nabij gevoeld. Terwijl hij de ogen opsloeg naar de blauwzwarte hemel, dankte hij de Almachtige voor dat ogenblik van volkomen geluk en vrede. Er waren hem reeds zegeningen geschonken, groter dan alle aardse bezit hem kon geven.

—o—

Boven de hoekhandel huisden verscheidene studenten. Er werd een venster geopend en op hem daalde — geen zegeningen, maar een grote stapel kladpapier. Hij greep een der fladderende blaadjes en zag, dat het medische aantekeningen waren. In een hoek stond de naam James Jackson, die een zijner medestudenten was. Naar boven kijkend zag hij James' sproetengelaat naar beneden staren.

„Waar is het goed voor je werk van een jaar weg te gooien?” riep Donald naar boven.

„Ik ben klaar,” riep de roodharige jongeling terug. „Kom boven, dan zal ik je alles vertellen.”

Donald nam de trap met drie treden tegelijk en zat een ogenblik later in James' heldere kamer met de witte gordijnen en welvoorzien, eigen gemaakte boekenkasten, zich afvragend of hij zulk een kamer ooit de zijne zou kunnen noemen.

Jim Jackson begon een enthousiast verhaal over zijn geluk.

„Mijn oom in Texas is gestorven en heeft me een grote boerderij met duizenden stuks vee nagelaten. Al dat vee staat klaar om verkocht te worden. Hoewel het nu niet zoveel zal opbrengen is alles voor mij toch winst. En met al dat land en het jonge vee, dat komt, ben ik mijn hele leven geborgen — mits wij eens over die slechte tijden heenkomen. Denk eens aan, Don, niet meer in armoede leven van de ene dag in de andere! Geen honger meer! Ik heb schoon genoeg van die medicijnen!”

„Gefeliciteerd,” Donald stak hem de hand toe. Bij zichzelf dacht hij evenwel, dat niets hem er toe zou kunnen brengen zijn studie op te geven, geen grote, kapitale boerderij, geen duizenden stuks vee, zelfs geen fortuin.

„Ik ga nog vanavond weg,” vertelde Jim. „Weet jij iemand, die deze kamer zou willen hebben?” „Ik zou ze zelf dolgraag hebben,” was Donald's antwoord, dat een beetje verdrietig klonk. „Heb ze eigenlijk erg hard nodig. Hoeveel doet ze?”

„Heeft mij nog geen cent gekost. Ik heb ze verdiend met mijn kost er bij.”

„Hoe?” vroeg Don vlug.

„Eenvoudig door de fornuizen te verzorgen en op het conciërgewerk toezicht te houden. Dat gaat best tussen de schooluren. Ik heb mijn baas beloofd voor iemand te zorgen, die het baantje van me overneemt voor ik wegga. Heb jij er zin in?”

„Zin in?” Donald had niet meer

in zijn nopjes kunnen zijn, wanneer hem een fortuin was nagelaten.

„Boeken nodig?” vroeg Jim met een breed gebaar naar de eigen gemaakte boekenkasten. „Je kunt ze spotgoedkoop van me overnemen.”

„Hoeveel moet je er voor hebben?” Donald wees op een stel boeken, zoals hij ze in de etalage had zien staan.

„Heb er tien pop voor betaald, maar jij mag ze hebben voor twee.”

Donald overhandigde Jim zijn laatste twee dollars.

Toen Jim die avond vertrokken was, bevond Donald zich alleen in de kleine, geriefelijke kamer. Zij zou dit jaar van hem zijn! Donald probeerde zijn vreugde roes te overwinnen door de gebeurtenissen van die dag nogmaals aan zijn geest te laten voorbijgaan. Hij had de boeken, die hij nodig had en daarenboven nog voedsel en onderdak. Te zamen met het kleine bedrag, dat zijn ouders hem iedere maand zonden, kon hij het dit jaar weer uitzingen.

Het was tijd om naar beneden te gaan voor de fornuizen, doch hij bleef bij het venster staan. De hemel was nog blauwzwart, behalve de sterren, die hier en daar fonkelend te voorschijn gekomen waren. Met een gevoel van intense dankbaarheid boog hij het hoofd en zond een innig dankgebed op.

Waarlijk waren de vensteren des hemels voor hem geopend en had hij grote zegeningen ontvangen!

ZENDING BEEINDIGD.

Op 20 Juni j.l. werd eervol van zijn zending in Nederland ontslagen Ouderling Bowe de Vries. Op genoemde datum keerde hij naar zijn tehuis in Amerika terug.

Ouderling Bowe de Vries kwam op 16 Mei 1948 in ons land aan.

Als eerste taak werd hem opgedragen de gemeente Assen te openen voor het zendingswerk. Toen hem dit op schitterende wijze gelukt was, nam hij geruime tijd het ambt van president dezer gemeente waar. De rest van zijn zendingstijd was hij president van het Groningse district.

In ouderling de Vries verliest de Nederlandse zending een zeer bekwame en enthousiaste prediker.

*

Op 14 Juli j.l. werden, eveneens eervol, van hun zending in ons land ontslagen: Laurens Groen en zijn echtgenote Neeltje Groen-'t Hart; William R. Meesters.

Ouderling en Zuster Groen arriveerden op 15 Juli 1949 in Nederland.

Hun eerste zendingsveld was 's-Gravenhage, vanwaar zij overgeplaatst werden naar Rotterdam Zuid.

Ook in het echtpaar Groen, dat wegens ziekte van Ouderling Groen eerder naar huis moest terugkeren dan oorspronkelijk hun bedoeling was, verliezen wij twee lieve, goede zendingen, die met grote warmte en overtuiging

gepredikt hebben, waar hun dit mogelijk was.

*

William R. Meesters kwam op 27 Mei 1948 in Holland aan. 's-Gravenhage was zijn eerste standplaats. Toen werd hij groepen de gemeente Alphen aan de Rijn voor het zendingsveld te openen. Nadat dit hem op overtuigende wijze was gelukt, werd hij overgeplaatst naar Assen, waar hij de gemeente leidde. Ook de gemeenten Haarlem en Groningen, waarheen hij vervolgens werd overgeplaatst, stonden onder zijn goede leiding.

*

Op 4 Augustus j.l. werden nogmaals vier zendingen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Ray V. Zobrist, N. Blaine Belnap, Floyd G. Hase en Edward R. Wirick keerden op genoemde datum naar Amerika terug.

Ray V. Zobrist zette op 7 Mei 1948 voet aan wal in Holland. Almelo was zijn eerste standplaats. Vervolgens arbeidde hij in Utrecht, Schiedam, Rotterdam Zuid, Leiden en 's-Gravenhage. De beide laatste gemeenten werden door hem geleid.

*

N. Blaine Belnap mochten wij op 24 Maart 1948 begroeten. Zijn standplaatsen waren: Amsterdam, Schiedam, Vlaardingen, Gouda, Eindhoven en Antwerpen, België. De gemeenten Gouda, Eindhoven en Antwerpen werden door hem geleid, terwijl hij de laatste maanden van zijn zending districts-president van het Antwerpse district was.

*

Op 1 Maart 1948 arriveerde Floyd G. Hase in Nederland. Na zijn eerste arbeidsveld, Voorburg, werd hij overgeplaatst naar Leiden. Vandaar ging hij naar Hengelo, welke gemeente door hem werd geleid. Vervolgens was hij werkzaam in Amsterdam en ten slotte in Antwerpen, België, waar de gemeente eveneens onder zijn leiding stond.

*

Edward R. Wirick kwam op 2 Februari 1948 aan. Hij was achtereenvolgens werkzaam in Zwolle, Rotterdam Nrd., Hilversum, Groningen, Almelo en Eindhoven. De gemeente Almelo heeft onder zijn leiding gestaan.

*

AANGEKOMEN.

Op 25 Juli j.l. kwamen veertien nieuwe zendelingen in ons land aan. Hun namen zijn: Robert N. Chapell; Kenneth D. Johnson; Ray H. Banks; John D. Zeeman; Lee L. V. McIntire; James L. Tilleth; James D. Condie; Raymond W. Bradford; Carrol F. Harrison; Millard E. Wilde; Darrell L. Kasteler; John K. Crandall; Joseph F. Barton en Rederik van Wijnen.

Joseph F. Barton werd als eerste standplaats Rotterdam Zuid aangewezen en Rederik van Wijnen Rotterdam Nrd. De overige zendelingen werden naar Haarlem gebracht, waar zij enige tijd de zojuist opgerichte zendelingenschool zullen bezoeken. Zie voor verdere bijzonderheden omtrent deze school bladzijde 235.

OVERPLAATSINGEN.

Op 25 Juli j.l. werd Robert R. Smith van het Hoofdkantoor der Zending overgeplaatst naar Delft, alwaar hij de gemeente zal leiden.

Op dezelfde datum werd Lynn Pendleton van Haarlem overgeplaatst naar 's-Gravenhage; Richard M. Heaton werd aangesteld als gemeentepresident van Haarlem; I. Gene McDaniel werd van Rotterdam Zd. overgeplaatst naar Haarlem en Rex O. Hamilton van Dordrecht naar Haarlem.

Op 27 Juli j.l. werd I. Gene McDaniel van Haarlem overgeplaatst naar het hoofdkantoor der Zending en Mark W. Staples van Arnhem naar Haarlem.

Op 29 Juli j.l. werden de navolgende zendelingen aangesteld als assistenten in de Zendingenschool: Rex O. Hamilton; Reed L. Reeve; Mark E. Staples en Homer M. Jensen. Oud. Jensen, die tevens secretaris der Zending is, heeft de leiding van de zojuist geopende Zendingenschool te Haarlem.

Op 3 Augustus j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Robert L. Kendall van Amsterdam naar Groningen; Ben M. McFee van Dordrecht naar Den Helder; John G. Grondel van Den Helder naar Dordrecht; Benjamin F. Reed van Rotterdam N. naar Maassluis (als gemeentepresident); Hyrum Plaas van Dordrecht naar Deventer (als gemeentepresident); Ariel L. Williams van Apeldoorn naar Utrecht; Robert M. Day van Gouda naar Eindhoven; L. Stan Hunsaker van Vlaardingen naar Arnhem; Homer M. Jensen van het Hoofdkantoor der Zending naar Haarlem, waar hij de leiding der Zendingenschool op zich heeft genomen.

Op 30 Augustus j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Horace J. Vause van Utrecht naar Eindhoven; Ruel A. Allred van Utrecht naar Amsterdam; Norman Noorda van Amsterdam naar Eindhoven; John D. v. d. Waal van Rotterdam N. naar Eindhoven; Barbara Stephenson van Groningen naar Utrecht; Bertha van Drimmelen van Groningen naar Utrecht; C. Earl Israelsen van Amsterdam naar Antwerpen, België (als districtspresident); Jay P. Bills van Deventer naar Dordrecht (als gemeentepresident); Watson Ririe van Zwijndrecht naar Dordrecht; S. Kenneth Bacon van Alkmaar naar Hilversum (als gemeentepresident).

VERTROKKEN.

Op 30 Mei j.l. vertrok uit de gemeente Gent, België: Anaise G. Ghekiere.

Op 2 Juni j.l. vertrokken uit de gemeente Alkmaar: Anne E. v. d. Voet-Marinus; Anthony H. M. v. d. Voet en Lawrence H. A. v. d. Voet.

Op 20 Juni j.l. vertrok uit de gemeente Groningen: Grietje van Delden.

Op 11 Juli j.l. vertrokken uit de gemeente Rotterdam Zd.: Gerardus J. v. Hulten; Alegonda G., Leendert P. en Gerardus J. v. Hulten; Arendina v. Hulten-Geels; Marie C. v. d. Stel-Vermeulen; Nicolaas v. d. Stel; Nicolaas v. d. Stel Jr.

Op 14 Juli j.l. vertrok uit de gemeente Rotterdam N.: Margrieta Romijn.

Op dezelfde datum vertrok uit de gemeente Alkmaar: Thijs Runia.

Op eveneens dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Utrecht: Hendrika M. v. Dijk-v. Loveren; Nicholaas D. Snel en Helena C. P. Snel-Klomp.

Uit de gemeente Apeldoorn vertrokken op die datum Bernardus Th. Dodenbier; Catharina Dodenbier-Berndes; Robert, Fransina, Joseph en Bernardus Th. Dodenbier.

Op 21 Juli vertrokken uit de gemeente Rotterdam Zd.: Maria Th. B. v. Waardhuizen-Schaap; Philippus v. Waardhuizen.

Op 5 Augustus j.l. vertrokken: Cornelis A. v. Kwawegen uit de gemeente Rotterdam Zd.; Cornelis Chr. Barten uit de gemeente Rotterdam N. en Albert B. Schut uit de gemeente Apeldoorn; Catharinus v. Alphen en Martha v. Alphen-Lakerveld uit de gemeente Haarlem.

Op 8 Augustus j.l. vertrokken uit de gemeente Leeuwarden: Freerkje Hoeksma-Heide; Dirk G. Visser; Maria Visser-Brinksma; Minke, Pietje, Froukje en Diek G. K. Visser; Maria P. B. Visser en Jan Visser.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 1 Juli j.l. werden te Rotterdam N. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Gijbertus de Gelder; Anna E. de Gelder-Neelemaat; Suzanna J. A. v d Linden uit de gemeente Vlaardingen

Op 9 Juli j.l. werd te Leeuwarden gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Anna Boonstra-Vellinga uit de gemeente Harlingen.

Op dezelfde datum werden te Leeuwarden gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Frederik v. d. Meer; Hendrika v. d. Meer-Wijtsma; Jan J. Mebius; Pieterella Mebius-v. d. Meer; Gerrit Lammers; Maaike G. Vaatstra; Egbert Visser; Alie Smid-Hoekstra.

Op 19 Juli j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jacob Dijkgraaf; Elise H. Dijkgraaf-v. Ooyen; Johanna C. Knoppert-Veenhof; Aartje A. Knoppert.

INGEZEGEND.

Op 21 Mei j.l. werd te Leeuwarden ingezegend: Ale Jan Visser, zoon van Martin Visser en Jantje de Kroon.

Op 25 Juni j.l. werd te Harlingen ingezegend: Jacob Jan de Vries, zoon van Jacob de Vries en Louwijken Veenstra.

Op 2 Juli j.l. werden te 's-Gravenhage ingezegend: Hendrika Jacoba Diender, dochter van Tinus M. Diender en Hendrika J. Blom.

Op 9 Juli j.l. werden te Leeuwarden ingezegend: Alie Jannie en Anna Hilly Dijkstra, dochters van Sibbille Dijkstra en Hendrika Durkstra.

GEORDEND.

Op 2 Juli j.l. werd Hendrik Bults te Nijmegen tot Diaken geordend.

OVERLEDEN.

Op 6 April j.l. overleed te Arnhem Geurt Jan van Leeuwen op zeventigjarige leeftijd.

Op 29 Mei j.l. overleed te Antwerpen, België, Roger Leons de Moor na een langdurig verblijf in een sanatorium op vijf en dertigjarige leeftijd.

Op 19 Juni j.l. overleed te Arnhem Josephina Hendrika Maria Beumkes.

Op 11 Juli j.l. overleed te Vlaardingen Jan Boer in de ouderdom van zes en tachtig jaar.

Op 12 Juli j.l. overleed te Rotterdam N. Jacoba Gregoor-Martens na een kortstondige ziekte op de leeftijd van acht en zestig jaar.

Vreest niet...

Vreest, wanneer gij aan den dood denkt,
Niet te zeer voor angst en pijn,
Laat het denken aan het einde
U geen daag'lijksch schrikbeeld zijn.

Beidt Uw tijd en tracht te leven
Zòò, dat 't God en mensch behaagt,
Leert, dat ge naast eigen zorgen
Ook nog anderer lasten draagt.

Bidt en werkt en doet Uw plichten
En welk lot U treffen moog' —
Draagt het fier — en als 't eens zwaar valt
Richt Uw blik dan naar omhoog...

Vreest dan, als ge aan den dood denkt
Geen moment voor angst en pijn —
Want zooals ge placht te leven
Zòò zal ook Uw sterven zijn!

Annie de Hoog-Nooy.

